

Początki wsi nie są dotychczas znane. W jej pobliżu (w ogierniczach) odkryto m. In. Grodzisko z XIII-XV w. Być może Dziedzice zostały założone jeszcze w średniowieczu (przed końcem XV w.), jednakże w zachowanych źródłach pierwsza wzmianka o nich pochodzi dopiero z 1531r. (Didzitz), następna zaś z 1534r (Dieditz). Nazwa miejscowości wywodzi się od nazwy osobowej Dziad. W końcu XIX w. zmieniona nazwie Dziedziitz na Sedschiitz.

Od XVI w. Dziedzice należały do dóbr Chrzelice, obejmujących 12 wsi wraz z lasami Chrzelickimi. Właścicielami owych rozległych posiadłości była m. In. Hrabowska rodzina Dietrichsteinów. W 1783r. król pruski Fryderyk II, odkupił od hr. Dietrichsteina dobra Chrzelice wraz z należącą do nich wsią Dziedzice, która od tego czasu stała się własnością królewską. Jej ludność żyła z rolnictwa, XVIII i XIX w. także z wyrębu lasów, węglarstwa i smolarstwa. W 1783r. w Dziedzicach, będących już królewską posiadłością, było 17 kmieci oraz 14 zagrodników i chałupników. Kilkadziesiąt lat później (1843r.) było tu 55 posesji 512 mieszkańców (w tym 5 ewangelików): żrudo wymienia ponadto szynk, królewskiego podleśniczego, handlarza koni i kowala. Ewangelicy uczęszczali do kościoła w Krapkowicach, katolicy zaś do Raławiczek. Do Dziedzic należały wówczas kolonie: Smolarnia i Serwitut, będący własnością hrabiego Oppersdorwa z Głogówka (16 posesji i 161 mieszkańców-katolików oraz karczma), funkcjonowała tu też smolarnia stąd nazwa miejscowości.

W okresie I wojny światowej (1914-1918r.) wielu mieszkańców Dziedzic służyło bądź zostało powołanych do armii niemieckiej. Walczyli oni na różnych frontach (spośród nich zginęło 38). Ich śmierć upamiętnia pomnik z wrytymi nazwiskami, imionami i roczną datą śmierci (analogiczne dane na owym pomniku dotyczą również poległych podczas II wojny światowej). Po zakończeniu I wojny światowej Polacy w Prudnickim przystąpili do organizowania polskich rad ludowych i wysłali swych delegatów na obradujący w grudniu 1918r. w Poznaniu sejmik Dzielnicowy. Spośród 11 delegatów jeden reprezentował Dziedzice. W tymże okresie zaistniała również Prudnickiem, zgodnie z zarządzeniem z dnia 31 XII 1918 r. możliwość wprowadzenia języka polskiego do szkół na życzenie określonej liczby rodziców. W Dziedzicach gotowość prowadzenie nauki języka polskiego wprowadził jedynie król Będa. Dziedzice pozostały poza bezpośrednim zasięgiem walk zbrojnych w okresie powstań śląskich (1919-1921) podczas plebiscytu (20III 1921) we wsi za polską głosowało 321, za Niemcami 541 mieszkańców.

W okresie międzywojennym Dziedzice przeżywały zastój gospodarczy, silny był tu ruch zarobkowy. Dawanie o tym świadczy zmniejszające się zaludnienie wsi. W 1925 r. mieszkało tu 1095 osób w tym 1011 mówiących po polsku i po niemiecku, 32-po niemiecku. Natomiast osiem lat później (1933r.). jednakże następnych latach liczba ludności nieznacznie zwiększyła się (1936r) 1156 osób. Z zabytków największą chałupa nr. 15, zbudowana około połowy XIX wieku,

o drewnianej konstrukcji zrębowej z częścią murowaną, jedno traktowa z sienią pośrodku i dachem krytym strzechą.

W okresie II wojny światowej 47 tutejszych mężczyzn poległo na różnych frontach, walcząc w szeregach wermachtu. Dziedzice zostały zdobyte w toku operacji Opolskiej wojsk 1 frontu ukraińskiego pod dowództwem marsz. Iwona Koniewa ((15. 31. III 1945) Wieś opanowały w dniu 19 III pododdziały 80 Dywizji Piechoty płka Dmitrija Kkzniena z 43 korpusu piechoty gen. mjr Anatoliza Andrejewa (59 Armia pod dowudztwem lejtn. Iwona Korownikowa) w toku walk frontowych wieś została częściowo zniszczoną (większość mieszkańców jeszcze przed wkroczeniem czerwonoarmistów uciekła lub została ewakuowaną). W zdobytych Dziedzicach władzę sprawowała Armia czerwona w postaci Komendatury wojennej, którą była wojskowa okupacja struktura administerstracyjna. Grupą operacyjną polskiej administracji państwowej przybyła do Prudnika dopiero w dn. 11. 5. 45r. po zakończeniu działań wojennych okupacyjne władze wojskowe zorganizowały w pobliskim Korfantowie punkt etapowy, z którego wysyłano powracających do domów mężczyzn (także z okolicznych wsi) na roboty przymusowe do ZSRR. Co 8 lub 14 dni ekspediowano z Korfantowa od 250 do 400 mężczyzn, uprzednio aresztowanych przez NKWD i osadzonych pod strażą w miejscowej radzieckiej komendanturze wojennej. Ludzi tych kierowano pod eskortą o kolumnach mowszowych do oddalonego o 60 km Brzegu a stamtąd wywożono ich do zarządzanego przez radzieckie władze okupacyjne obozu przejściowego w Łabędach (obecnie część Gliwic) z tegoż obozu wywieziono wielu mężczyzn ze Śląska Opolskiego (w tym również z Dziedzic) do obozów pracy (targów) w głąb ówczesnego ZSRR. Na Syberię, Kral i Krym dotychczas udało ustalić tylko dwa nazwiska mieszkańców Dziedzic, którzy zmarli albo w czasie transportu do ZSRR. albo też na terenie tegoż kraju (jako robotnicy przymusowi) (byli to :Emanuel Hejna (ur. 1883r. w Dziedzicach i tam zamieszkały), internowany zapewne w końcu marca 1945r przez czerwono armistów kilka dni później (3 IV) wywieziono do obozu pracy przymusowej w ZSRR zmarł podczas transportu (15 IV 1945), za kijowem, a także Jan Magiera (ur 1891r) w Dziedzicach i tam zamieszkały). Internowany przez czerwonoarmistów dnia 3 IV 1945r zmarł ok. 15 X 1945r (czerwonka) w obozie pracy przymusowej w Czelabińsku u wschodnich podnóży Uralu. Podkreślić należy iż po wojnie zaludnienie wsi znacznie zmniejszyło się (część ludzi zbiegła przed frontem wschodnim i już nie powróciła do swej rodzinnej miejscowości, (część została wysiedlona w czerwcu 1946) kształtowało się ono następująco: 1950-528 mieszkańców. W 1970 r. z zachodów rolniczych utrzymywano się tu już tylko 35,2% osób, natomiast z zawodów rolniczych utrzymywało się tu już tylko 35,2% osób, natomiast w zawodach pozarolniczych – 64,8%, ludzi aktywnych zawodowo było 54,0%. Powyższe dane jednostkowe świadczą o tym, iż w tym czasie Dziedzice były już wsią posiadającą charakter przemysłowo-rolniczy. Wielu jej mieszkańców dojeżdżało do pracy w różnych zakładach przemysłowych w Krapkowicach.

W następujących latach obserwujemy kolejny spadek liczby ludności Dziedzic. Według stanu na dzień 30 VI 1996 r. wieś, liczyła 473,50 ha powierzchni gruntów, zamieszkało 471 osób.

Historia Dziedzic

Wpisany przez Administrator

poniedziałek, 14 grudnia 2009 19:30 - Zmieniony poniedziałek, 14 grudnia 2009 19:39

W Dziedzicach aktualnie funkcjonują: szkoła podstawowa (3-klasowa) i przedszkole. Na leczenie szpitalne mieszkańców wsi kieruje się do Krapkowic i Gogolina.

Do dnia dzisiejszego mieszkańców Dziedzic kultywują śląski zwyczaj i obrzędy doroczne. Organizuje się tu m.in. wystawy kroszonek oraz stroików wielkanocnych.

Większość mieszkańców Dziedzic należy obecnie do mniejszości narodowej niemieckiej i posiada podwójne obywatelstwo: polskie i niemieckie.